

Úrnapja – 2014. június 22.

A német költő, Rilke egy darabig Párizsban élt. Minden nap bejárt az egyetemre egy francia barátnője kíséretében. Útjuk egy koldusasszony mellett vezetett el, aki szemét mindig lesütve, soha fel nem tekintve, tenyerét mereven maga elé nyújtva üldögélt a poros járdán, s így várta az adományokat. Rilke soha nem adott neki semmit, míg barátnője gyakran pottyantott egy-egy aprópénzt a kinyújtott tenyérbe. Egyszer a barátnő megkérdezte Rilket: „Te miért nem szánod meg soha azt a szerencsétlen koldusasszonyt?” Rilke így válaszolt: „Valami olyasmit kellene adnunk neki, ami nem a hasának, hanem a szívének szól.” Azzal odalépett egy közeli virágáruhoz, vásárolt egy szép rózsát, és azt helyezte óvatosan a koldus kezébe. És ekkor érdekes dolog történt: a koldusasszony, akinek eddig soha az arcát sem látták igazán, fölemelte a tekintetét. A szemei vidáman felcsillogtak, majd rövidesen könnyel teltek meg. Feltápáskodott a földről, és egy alig hallható köszönetet rebegve, a rózsát a melléhez szorítva elment. Hetekig nem is látták ott koldulni. Néhány hét múlva azonban újra megjelent, s ugyanott, ugyanúgy üldögélt, adományokat kéregetve. Rilke barátnője megkérdezte a költőt: „Vajon miből élt eddig? Hiszen az utóbbi napokban valószínűleg semmit sem kapott.” „A rózsából, bizony a rózsából!” – válaszolta Rilke.

Az ember nemcsak testből, de szellemből, lélekből is áll. Sőt szellemi, lelki élete adja igazán embersége lényegét. Táplálékra ezért nemcsak a testnek, de a szellemnek és a léleknek is szüksége van. Itt Magyarországon, és általában véve Európában a test táplálására túlságosan is nagy hangsúlyt fordít általában az ember. A szellemi táplálékoknak is igen színes tárháza vesz körül bennünket, bár ezekből nagyon sok a tetszetősnek tűnő, kívánatos, de valójában kevés értékkel bíró táplálék, vagy inkább méreg. Azonban a lélek táplálása súlyos hiányosságokat szenved korunkban. Míg a korábbi évszázadokban a testi éhség, úgy napjainkban a lelki éhség szedi sorra az áldozatait. Valójában mit jelent a lélek táplálása?

A lélek tápláléka a szeretet: az a béke és öröm, amely abból fakad, hogy mások figyelnek ránk, tesznek értünk, velünk vannak jóban-rosszban, segítenek és megbocsátanak. Ez a szeretet az, amelyet egyre inkább kénytelenek vagyunk nélkülözni. Pedig a legnagyobb, legteljesebb szeretet forrása mindig, minden ember előtt nyitva áll. A legnagyobb szeretet az értünk Önmagát adó Krisztus szeretete, melyet az Eucharishtiában ünneplünk, különösen ma, Úrnapján. Jézus minden előfeltétel nélkül kész és képes volt arra, hogy mindenkiért odaadja testét és véré, maradéktalanul feláldozza Önmagát. Ennél pedig „senkinek sincsen nagyobb szeretete”, ahogyan Ő maga mondja. Ebből a forrásból állandóan meríthetünk, sőt szüntelenül fürödhetünk benne, ha hittel elfogadjuk a Jézus által felkínált kapcsolatot. Ez az elfogadás azonban nem is olyan egyszerű, tőlünk is komoly áldozatokat kér. Az Eucharishtiában felkínált szeretet és irgalom elfogadásához, a szentségi Jézusba vetett hithez hozzátartozik az eucharisztikus lelkület kialakítása, vagyis az a mentalitás, mellyel az ember követni, utánozni akarja Krisztust az Ő önfeláldozásában.

Nem szabad elfelejteni, hogy az igazi lelki táplálék nem annyira a „kapott”, hanem inkább az „adott”, vagy megosztott szeretet. Napjaink kereszténységének legnagyobb betegsége az, hogy hiányzik belőle a valóban komoly áldozatkészség, a szenvedésre, a terhek cipelésére való hajlandóság szeretetből, másokért. Olyanokért is, akik azt nem érdemelték ki. Ha a vallásból hiányzik az áldozat, akkor az teljesen hamis, és előbb-utóbb halálra van ítélve. Az áldozatkészségre, a szeretet megosztására, továbbadására nem csupán annak van szüksége, akiért éppen teszünk valamit, hanem annak is, aki áldozatot hoz érte. Hányan és hányan megtapasztalhatták már, hogy mekkora lelki erőt, örömet és megnyugvást ad másokon segíteni, másokat vigasztalni, támogatni! Nem véletlenül ajánlják a depresszióban szenvedő,

életük értelmetlenségének érzése ellen küzdő embereknek a segítő szolgálat különböző módzatait. Lelkünk táplálásához szükségünk van az odaadásra, az önjárándékozásra, és az eucharisztikus Jézus magunkhoz vétele révén szüntelenül erőt is nyerünk ehhez.